

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Cisak-Nieckarz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Agnieszka Chojnacka,

sekretarz sądowy Dawid Lesiakowski

przy udziale Prokuratora: Adama Zarzyckiego

po rozpoznaniu w dniach 22.08.2017 roku, 22.12.2017 roku, 06.03.2018 roku

sprawy:

1) **I. R.**, s. M. i D. z d. R., ur. (...) w P.

2) **D. B.**, s. W. i R. z d. D., ur. (...) w P.

oskarżonych o to, że:

W dniu 15 kwietnia 2016 roku około godz. 10:40 w P. na korytarzu szkoły (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z trzecim nieustalonym mężczyzną co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania wzięli udział w pobiciu O. L. (1) w ten sposób, że I. R. uderzył pokrzywdzonego dwukrotnie ręką w twarz, a w tym samym czasie D. B. i trzeci nieustalony mężczyzna uniemożliwili pokrzywdzonemu możliwość ucieczki w wyniku czego pokrzywdzony doznał stłuczenia okolicy prawego kąta żuchwy z obrzękiem i rumieniem schodzącym na szyję oraz stłuczeniu łuku brwiowego lewego z otarciem naskórka i obrzękiem przy czym obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała O. L. (1) trwające nie dłużej niż siedem dni oraz spowodowały zagrożenie dla zdrowia pokrzywdzonego i wystąpienia skutków wynikających z art. 157 § 1 KK

tj. o czyn z art. 158 § 1 kk

- oskarżonego **I. R.** w miejsce zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 15 kwietnia 2016 roku około godz. 10:38 w P. na korytarzu szkoły (...) przy ul. (...) działając publicznie i bez powodu uderzył O. L. (1) dwukrotnie ręką w twarz powodując stłuczenie okolicy prawego kąta żuchwy z obrzękiem i rumieniem schodzącym na szyję oraz stłuczenie łuku brwiowego lewego z otarciem naskórka i obrzękiem, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego trwające nie dłużej niż siedem dni w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, a czyn ten wyczerpuje dyspozycję art. 157 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 115 § 21 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk w zw. z art. 57a § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1, 2 i 4 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat oraz oddaje go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego;
- na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania sądu o przebiegu okresu próby poprzez składanie pisemnych sprawozdań co 3 (trzy) miesiące, poczynając od uprawomocnienia się wyroku;

4. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w liczbie 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;
5. na podstawie art. 46 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego I. R. nawiązkę w kwocie 1.000 (jednego tysiąca) złotych na rzecz oskarżyciela posiłkowego O. L. (1);
6. oskarżonego **D. B.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu i koszty procesu w tym zakresie przejmuje na rachunek Skarbu Państwa;
7. zasądza od oskarżonego I. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego O. L. (1) kwotę 1680 (jeden tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika;
8. zasądza od oskarżonego I. R. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 156,84 zł (sto pięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 160 (sto sześćdziesiąt) złotych tytułem opłat.

Sygn. akt VII K 632/16

UZASADNIENIE

Rzecznik oskarżenia oskarża I. R. i D. B. o to, że: w dniu 15 kwietnia 2016 roku około godz. 10:40 w P. na korytarzu szkoły (...) przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz z trzecim nieustalonym mężczyzną co do którego wyłączono materiały do odrębnego postępowania wzięli udział w pobiciu O. L. (1) w ten sposób, że I. R. uderzył pokrzywdzonego dwukrotnie ręką w twarz, a w tym samym czasie D. B. i trzeci nieustalony mężczyzna uniemożliwili pokrzywdzonemu możliwość ucieczki w wyniku czego pokrzywdzony doznał stłuczenia okolicy prawego kąta żuchwy z obrzękiem i rumieniem schodzącym na szyję oraz stłuczeniu łuku brwiowego lewego z otarciem naskórka i obrzękiem przy czym obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała O. L. (1) trwające nie dłużej niż siedem dni oraz spowodowały zagrożenie dla zdrowia pokrzywdzonego i wystąpienia skutków wynikających z art. 157 § 1 kk, **tj. o czyn z art. 158 § 1 kk**

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

O. L. (1) uczęszczał do Liceum Ogólnokształcącego nr (...) w P. przy ul. (...).

/ dowód: notatka urzędowa - k. 1, 16;

zeznania świadka O. L. (1) - k. 60-61; k. 5v akt przygotowawczych/

W dniu 15.04.2016r. na teren szkoły wszedł I. R., D. B. oraz trzeci mężczyzna, którego danych personalnych nie ustalono – szczupłej budowy ciała, krótkie ciemne włosy, ubrany w ciemny dres z niebieskimi rękawami. Wskazani nie byli uczniami w/w szkoły.

/ dowód: notatka urzędowa - k. 1, 19;

ekspertyza kryminalistyczna - k. 47-76;

płyta - k. 77;

zeznania świadka O. L. (1) - k. 60-61, 62-62v; k. 5v akt przygotowawczych

wyjaśnienia oskarżonego I. R. – k. 28-29 akt postępowania przygotowawczego /

Około godz. 10.35 na korytarzu szkolnym pojawiło się wielu uczniów korzystających z przerwy w zajęciach. Uczniowie przemieszczali się szkolnym korytarzem. Znaczna ich część zajęła miejsca na ławkach ustawionych pod oknami jednej ze ścian korytarza.

Około godz. 10.38 z sali lekcyjnej wyszedł O. L. (1). Obok tej sali przechodzili I. R., D. B. oraz trzeci mężczyzna, którego personaliów nie ustalono. I. R. zatrzymał się i zapytał stojącego przed (...) jakimu klubowi piłkarskiemu ten kibicuje. D. B. przeszedł obok rozmawiających, zaś trzeci z mężczyzn zatrzymał się w pewnej odległości od rozmawiających, lokalizując się po lewej stronie za I. R.. Między O. L. (1) a I. R. doszło do wymiany zdań. Mężczyzna, którego personaliów nie ustalono przesunął się nieco do przodu, ale w dalszym ciągu przebywał w odległości około 2 metrów od O. L. (1). Między nimi przemieszczali się swobodnie wychodzący z klasy uczniowie.

Mężczyzna ten przypatrywał się rozmawiającym O. L. (1) oraz I. R.. W pewnym momencie do tego mężczyzny podszedł D. B., który następnie skierował się w lewo, w stronę stojących na korytarzu pod oknami ławek. Usiadł na jednej z nich. Wówczas w jego kierunku zwrócił się także wspomniany wyżej mężczyzna, ale cofnął się w kierunku O. L. (1) i I. R.. W dalszym ciągu stał z boku, w pewnej odległości od O. L. (1). Obserwował. D. B. wstał i oddalił się w kierunku skąd przyszli mężczyźni. Następnie w tym kierunku skierował się ten mężczyzna, którego personaliów nie ustalono.

Gdy O. L. (1) zaprzeczył aby kibicował któremukolwiek z klubów piłkarskim, I. R. stwierdził, że tamten był widziany z kolegami, którzy są kibicami klubu (...). Następnie I. R. po raz pierwszy uderzył O. L. (1) pięścią w twarz. Odwrócił się w kierunku w jakim odeszli jego koledzy, po czym wrócił i ponownie uderzył O. L. (1) pięścią w twarz.

/dowód: ekspertyza kryminalistyczna - k. 47-76;

płyta - k. 77;

notatka urzędowa - k. 19, 32;

zeznania świadka O. L. (1) - k. 60-61, 62-62v; k. 5v akt przygotowawczych;

częściowo wyjaśnienia oskarżonego I. R. – k. 28-29 akt postępowania przygotowawczego

zeznania świadka R. L. - k. 61v.-62 k. 3 akt przygotowawczych /

O. L. (1) powiadomił telefonicznie o zdarzeniu na terenie szkoły ojca R. L..

/dowód: zeznania świadka R. L. – k. 3 akt postępowania przygotowawczego/

I. R., D. B. i nieustalony mężczyzna opuścili teren szkoły.

/ zeznania świadka O. L. (1) k. 60-61, 62-62v; k. 5v akt przygotowawczych;

wyjaśnienia oskarżonego – k. 28-29 akt postępowania przygotowawczego;

zeznania świadka R. L. k. 61v.-62, k. 3 akt przygotowawczych /

L. (...) w P. przy ul. (...) jest wyposażone w monitoring, który został zabezpieczony i przekazany jednostce prowadzącej postępowanie przygotowawcze.

/ dowód: płyta k. 77;

protokół zatrzymania rzeczy k. 38-40; /

W wyniku zdarzenia z dnia 15 kwietnia 2016r. O. L. (1) doznał obrażeń ciała w postaci: stłuczenia okolicy prawego kąta żuchwy z obrzękiem i rumieniem schodzącym na szyję, stłuczenia brwiowego lewego z otarciem naskórka i obrzękiem, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres nie przekraczający 7 dni w rozumieniu Kodeksu karnego.

/dowód: opinia biegłego chirurga k. 11;/

D. B. ma 20 lat, uczęszcza do Zespołu Szkół (...) ul. (...) w P.. Kawaler, bez zawodu posiada wykształcenie podstawowe, nie pracuje na utrzymaniu matki.

D. B. nie był dotychczas karany.

/ dane wskazane w akcie oskarżenia

karta karna k. 96, z akt sądowych k. 93;/

I. R. ma 20 lat, uczęszcza do Szkoły (...) przy ul. (...) w P.. Kawaler, bez zawodu posiada wykształcenie średnie, nie pracuje, nie posiada majątku.

I. R. był uprzednio karany.

/ dane wskazane w akcie oskarżenia

karta karna k. 97-99, z akt sądowych k.94-96;/

I. R. przesłuchiwany w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił, w dniu 15.04.2016r. był na terenie powyższej szkoły. Było z nim dwóch nieznanych mu chłopaków, których spotkał przed wejściem. Nie zna ich danych, znają się tylko z widzenia. Wskazał, że przebywał na terenie szkoły z uwagi na to, że kiedyś do niej uczęszczał przez okres roku i poszedł odwiedzić byłych nauczycieli. Jak wyjaśnił, to O. L. (1) zawołał go będąc na korytarzu. Podczas kiedy podchodził od O. L. (1) był sam, nie pamięta czy byli ci dwaj mężczyźni gdzieś w okolicy. Kiedy podszedł do O., ten stał i pytał się co tutaj robi. Z treści tych słów I. R. wywnioskował, że O. L. nie podoba się, że tamten jest na terenie szkoły. Zwrócił się do niego słowami wulgarnymi, żądając aby ten wyszedł. Następnie doszło między nimi do wymiany zdań. I. R. chwycił go za rękę, dokładnie za dłoń. O. L. (1) wyrwał swoją rękę i zaczął coś mówić o swoim ojcu, który mu tego nie odpuści. I. R. wskazał, że w tym czasie nie wiedział gdzie pracuje jego ojciec, o tym że jest p. (...) dowiedział się dopiero niedługo po całym zdarzeniu. I. R. wyjaśnił, że O. L. (1) cały czas go obrażał i w pewnym momencie nie wytrzymał tych obelg, to był impuls jak uderzył O. L. (1) dwukrotnie. Oba uderzenia były z otwartej ręki, jedno z prawej, drugie z lewej. Następnie jak wskazał, dotarło do niego, że zrobił coś niewłaściwego i szybkim krokiem opuścił szkołę. Po zdarzeniu O. L. (1) nie upadł na ziemię. Według I. R. przyczyną zdarzenia nie była przynależność do klubów piłkarskich. Konflikt z O. polegał na tym, że krążyły jakieś plotki, nie pamięta jakie. I. R. wskazał, że w tym dniu nie widział D. B., zaś na teren szkoły wchodził wspólnie z dwoma chłopakami, których spotkał przed wejściem, weszli razem. Jak wyjaśnił, nie wie czy poszli za nim, nie zwrócił na to uwagi. Wiedział o tym że na terenie szkoły jest monitoring. Dodał, że w przypływie emocji spoliczkował O. L. (1). Zdarzenie miało miejsce na terenie szkoły na II piętrze, gdzieś tak w połowie korytarza, podczas przerwy. Podczas zdarzenia na korytarzu było dużo osób i podejrzewa, że ktoś mógł słyszeć jak O. mu ubliża. Gdy odchodził, to nie słyszał czy O. L. (1) coś za nim krzyczy. Gdy I. R. podchodził do O. L. (1), ten miał założone słuchawki, z klasy wychodzili inni uczniowie, w trakcie zdarzenia I. R. nie zwrócił uwagi czy na korytarzu był nauczyciel tej szkoły. Na pewno w zdarzeniu nie brał udziału nikt więcej, był tylko on i O..

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 28-29 akt postępowania przygotowawczego/

Konfrontowany na etapie postępowania przygotowawczego z pokrzywdzonym, oskarżony potwierdził złożone w dniu 26.04.2016r. wyjaśnienia. I. R. potwierdził, że uderzył O. L. (1), ponieważ ten go sprowokował wyzwiskami, które kierował w jego stronę. Wskazał, że był sam, ktoś za nim wchodził ale nie wie kto, gdyż nie zna tych mężczyzn.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 79v-80 akt postępowania przygotowawczego/

D. B. przesłuchiwany w charakterze podejrzanego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił składania wyjaśnień.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 93 akt postępowania przygotowawczego/

Oskarżony I. R. oraz D. B. nie stawili się na rozprawę, na której otwarto przewód sądowy, zreferowane wyżej wyjaśnienia wprowadzono do postępowania poprzez ich odczytanie.

Sąd dokonał następującej oceny zgromadzonych dowodów i zważył, co następuje:

Na wstępie należy zauważyć, że zdarzenie z udziałem pokrzywdzonego zostało zarejestrowane kamerami monitoringu znajdującego się na terenie. (...) (...) w P. przy ul. (...). Zapis z monitoringu z dnia 15.04.2016 roku został zabezpieczony i przekazany do akt sprawy na etapie dochodzenia. Zapis został poddany ekspertyzie kryminalistycznej i na jej podstawie wydano opinię zawierającą dokumentację fotograficzną z monitoringu, z uwzględnieniem wszystkich osób którzy znajdują się na korytarzu szkoły w godz. 10:38:14- 10:40:00.. Jakość zapisu pozwala na precyzyjne odtworzenie poszczególnych sekwencji zdarzenia, zachowań wszystkich zaangażowanych w zdarzenie uczestników. Dowód ten posłużył do odtworzenia zasadniczych w sprawie faktów. Pozostałe dowody należy poddać ocenie na tle i w kontekście wskazanego wyżej zapisu kamery monitoringu. W świetle tego dowodu na walor wiarygodnych zasługują tak zeznania pokrzywdzonego O. L. (1), a za nimi R. L. w zakresie w jakim traktuje o zdarzeniu z udziałem syna (przy czym zdarzenie zna z przekazu syna), ale także wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim przyznaje, że brał udział w konfrontacji z pokrzywdzonym, zadał wskazanemu dwa uderzenia. Rozpoznanie oskarżonych przez O. L. (1) nie budzi żadnych wątpliwości. Pokrzywdzony odwołał się do znajomości z I. R. oraz D. B. ze szkoły szczebla podstawowego. W świetle dowodu o randze obiektywnej, bo zapisu z monitoringu nie ulega wątpliwości, że oskarżony uderzył dwukrotnie pokrzywdzonego w twarz. Co do motywów działania I. R., podawane przez oskarżonego brzmia nieracjonalnie, należy je traktować jako przyjętą taktykę obronną. W tym zakresie należy odwołać się do zeznań pokrzywdzonego. Ten wskazał, iż motywem aktywności oskarżonego były jego sympatie jako kibica określonej drużyny piłkarskiej. Pokrzywdzony wytłumaczył przy tym, że bywa w towarzystwie sympatyków określonego klubu, co mogło leć u podstaw przekonań oskarżonego. Zapis z monitoringu wskazuje nadto, że inicjatywa leżała po stronie oskarżonego I. R., który jako pierwszy zwrócił się do pokrzywdzonego. W tym też zakresie na walor wiarygodnych zasługują zeznania pokrzywdzonego, na ich podstawie poczyniono ustalenia w tym zakresie. Lektura wyjaśnień I. R. uzasadnia ocenę, iż ten przerzuca na pokrzywdzonego odpowiedzialność za zdarzenie. Wskazuje bowiem, że to po stronie O. L. (1) leżała inicjatywa. To pokrzywdzony miał – w świetle wyjaśnień oskarżonego - używać w stosunku niego słów wulgarnych. W ten sposób oskarżony usprawiedliwia swoją nagłą, nerwową reakcją polegającą na uderzeniu pokrzywdzonego. Względnie oskarżony łagodzi swoje działania, podnosząc iż zadał dwa uderzenia otwartą dłonią w twarz pokrzywdzonego. Odnosząc to do obrażeń pokrzywdzonego, poza stłuczeniem okolicy prawego kąta żuchwy z obrzękiem i rumieniem schodzącym na szyję, doznał stłuczenie łuk brwiowego lewego z otarciem naskórka i obrzękiem. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego pozostają w opozycji do wiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, a przede wszystkim nie mogą się ostać w kontekście zapisu z monitoringu, czy też biegłego z zakresu chirurgii. Biegły, poza tym, że opisał rodzaj obrażeń ujawnionych u pokrzywdzonego, poddał prawno karnej ocenie, to odniósł się do mechanizmu ich powstania. Jak zaopiniował biegły, obrażenia jakich doznał O. L. (1) mogły powstać w okolicznościach które wskazuje, tj. uderzenie pięścią. Sąd podzielił wnioski opinii biegłego chirurga, jest ona jasna, pełna, wewnętrznie niesprzeczna, pochodzi od osoby fachowej i bezstronnej. Żadna ze stron nie kwestionowała opinii, nie wniosła zastrzeżeń.

Opisany wyżej materiał dowodowy ujmowanie łącznie, jako wiarygodny, spójny posłużył Sądowi do rekonstrukcji faktów.

W kontekście tych dowodów oświadczenie oskarżonego I. R., iż nie przyznaje się do winy, należy ocenić jako przyjętą taktykę obronną.

Oskarżyciel publiczny postawił tak I. R. jak i D. B. zarzut popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk.

Nie wymaga szerszych rozważań, że odpowiedzialność za udział w pobiciu ma charakter wspólnej odpowiedzialności za następstwa działania, co stanowi odstępstwo od zasady indywidualizacji odpowiedzialności karnej. Sprawcy odpowiadają niezależnie od tego, czy można ustalić, który z nich spowodował konkretne następstwa, ale pod warunkiem, że każdy możliwość ich nastąpienia przewidywał albo mógł przewidzieć /postanowienie SN z dnia 22

kwietnia 2009 r., IV KK 14/09, Prok. i Pr.-wkł. 2009, nr 11-12, poz. 6/. Sprawczym udziałem w bójce lub pobiciu (...) jest nawet "zagrzewanie" bijących się do kontynuowania bójki lub pobicia /zob. A. Lisowski, Przepięstwa przeciwko zdrowiu i życiu. Orzecznictwo Sądu Najwyższego, Toruń 1996, s. 206; A. Zoll (w:) Kodeks karny..., red. A. Zoll, t. 2, s. 394/. Jeśli zatem "dana osoba włącza się do zajęcia na prośbę jednego z jego uczestników, to biorąc następnie aktywny udział w bójce lub pobiciu, popełnia własne przestępstwo i odpowiada za występki z art. 158 kk w formie dokonanej, nie zaś tylko za udzielenie pomocy do popełnienia tego przestępstwa. Jest ono bowiem dokonane nawet wtedy, gdy udział w zajęciu polega jedynie na słownym zagrzewaniu do walki, lub np. na podawaniu narzędzi służących do atakowania strony przeciwnej" /wyrok SA w Katowicach z dnia 26 marca 1996 r., II AKa 16/96, OSA 1998, z. 2, poz. 13/.

Udziałem w pobiciu jest każda forma zamierzonego udziału w grupie napastniczej, obecność każdego jej uczestnika zwiększa bowiem przewagę napastników i przez to ułatwia im dokonanie pobicia, zadawanie razów, a tym samym wzmacnia niebezpieczeństwo nastąpienia skutków określonych w art. 158 kk. Rozmaitość form zachowania, aktywność każdego z uczestników, zadawane razy, ich ilość i skutki mają znaczenie dla oznaczenia stopnia winy każdego z nich, więc i kary, ale nie są one znamienne dla bytu tego przestępstwa /wyrok SA w Krakowie z dnia 12 października 2000 r., II AKa 169/00, KZS 2000, z. 11, poz. 42; zob. także wyrok SA w Krakowie z dnia 1 marca 2001 r., II AKa 227/00, KZS 2001, z. 4, poz. 25/. Obojętny jest także - zarówno w przypadku realizacji znamion typu podstawowego (§ 1), jak i wówczas, gdy w rachubę wchodzi typy kwalifikowane przez następstwo (§ 2 i 3) - stopień aktywności poszczególnych uczestników pobicia /por. wyrok SN z dnia 3 października 2013 r., II KK 104/13, LEX nr 1383270/.

W realiach tej sprawy nie ma dowodów wskazujących na aktywny udział D. B. w zdarzeniu. Przeciwnie pokrzywdzony konsekwentnie podnosi, iż aktywnością polegającą na zadawaniu ciosów wykazał się wyłącznie I. R.. Nie wspomina aby D. B., czy kolejny z mężczyzn cokolwiek mówił do pokrzywdzonego. Zapis z kamery monitoringu na terenie szkoły wskazuje, iż mężczyzna rozpoznany przez pokrzywdzonego jako D. B., w pierwszej fazie zdarzenia przeszedł obok O. L. (1) oraz I. R., podczas gdy trzeci z mężczyzn zatrzymał się w pewnej odległości od rozmawiających, lokalizując się po lewej stronie za I. R.. Mężczyzna, którego personaliów nie ustalono przesunął się nieco do przodu, ale w dalszym ciągu przebywał w odległości około 2 metrów od O. L. (1). Między nimi przemieszczali się swobodnie wychodzący z klasy uczniowie. Mężczyzna ten przypatrywał się wyłącznie rozmawiającym O. L. (1) oraz I. R.. W pewnym momencie do tego mężczyzny podszedł D. B., który następnie skierował się w lewo, w stronę stojących na korytarzu pod oknami ławek. Usiadł na jednej z nich. Wówczas w jego kierunku zwrócił się także wspomniany wyżej mężczyzna, ale cofnął się w kierunku O. L. (1) i I. R.. W dalszym ciągu stał z boku, w pewnej odległości od O. L. (1). Obserwował. D. B. wstał i oddalił się w kierunku skąd przyszli mężczyźni. W tym samym kierunku udał się mężczyzna o nieustalonych personaliach. Dopiero w tym momencie doszło do kolejnej, decydującej fazy zdarzenia, mianowicie dwukrotnego uderzenia pokrzywdzonego przez I. R.. To miało już miejsce po tym, jak osoby które pokrzywdzony identyfikował jako znajomi I. R., jemu towarzyszące skierowały się wyjścia. Wcześniej były zaś wyłącznie obserwatorami ewentualnej słownej potyczki pokrzywdzonego i oskarżonego. Zapis pozwala na odtworzenie obrazu, nie ma możliwości odtworzenia dźwięku i ewentualnych oświadczeń osób zainteresowanych. Żadne nie usprawiedliwiają zamachu na zdrowie pokrzywdzonego, a takiego dopuścił się I. R..

Tymczasem istota występkę pobicia zakłada zaangażowanie po stronie napastników co najmniej dwóch osób. Nakazuje też odwołać się do konstrukcji współsprawstwa. Dla przypisania współsprawstwa nie jest zaś konieczne własnoręczne realizowanie znamion czynu zabronionego przez każdą z osób wspólnie i w porozumieniu dokonujących przestępstwa. Nie jest zatem istotne jakie konkretne czynności podjęli poszczególni sprawcy, skoro każdy z nich realizował swoim zachowaniem jakąś część tych znamion składających się na opis czynu zabronionego. Istota współsprawstwa, to „oparte na porozumieniu współdziałanie dwóch lub więcej osób, z których każda obejmuje swoim zamiarem realizację całości znamion czynu przestępnego. Porozumienie może nastąpić chociażby w sposób dorozumiany, najpóźniej w momencie realizacji zadań sprawczych /postanowienie SN z dnia 05.05.2003 r., V KK 346/02, LEX nr 78912, wyrok S.Apelacyjnego w Łodzi z dnia 14.10.1998 r., II AKa 15/98, Prok. i Pr. 1999/7-8/25, wyrok S.Apelacyjnego w Katowicach z dnia 30.12.2004 r., II AKa 435/04, LEX nr151782/. Niemniej w realiach tej sprawy nie można wskazać żadnego obiektywnego elementu, poza subiektywnym poczuciem pokrzywdzonego

osaczenia, blokowania drogi ewentualnej ucieczki, pozwalającego na ocenę, że D. B., lub mężczyzna, którego personaliów nie ustalono, przyglądający się słownej utarczce stron, stojący w pewnej od nich odległości utożsamiali się z aktywnością oskarżonego I. R.. Podkreślić należy, iż ten zadał ciosy wtedy, gdy osoby mu towarzyszące skierowały się do wyjścia. D. B., nie wykazywał zasadniczo żadnego zainteresowania konfrontacją oskarżonego i pokrzywdzonego, tak w pierwszej fazie zdarzenia, kiedy ominął rozmawiających, skierował się przed siebie, aby po pewnym czasie wrócić i zająć miejsce na ławkach zlokalizowanych pod oknami na korytarzu szkolnym. Jego rola w zdarzenia była analogiczna, jak szeregu innych młodych osób, zainteresowanych w mniejszym lub większym stopniu konfrontacją stron. Zapis z monitoringu daje podstawy do przyjęcia, że D. B. nie był natomiast nawet świadkiem tej fazy zdarzenia, kiedy oskarżony I. R. uderzył pokrzywdzonego.

Z tego względu Sąd uniewinnił oskarżonego D. B. od popełnienia zarzucanego mu czynu, rozstrzygając o kosztach procesu w tym zakresie stosownie do treści art. 632 pkt 2 kpk. Oświadczenie D. B., iż nie przyznaje się do winy jest rzeczowe i zrozumiałe.

Nawet jeżeli pokrzywdzony subiektywnie odczuwał, że swoim zachowaniem D. B. wspiera oskarżonego I. R., to obiektywnie brak ku temu podstaw. Pokrzywdzony wprawdzie wskazał, że czuł się zagrożony i widział dwie osoby, które mogły się solidaryzować z oskarżonym. Nie ulega wątpliwości, że pokrzywdzony rozpoznał osoby, które są związane w jakiś sposób z oskarżonym I. R., iż są to jego koledzy. Jednakże w realiach tej sprawy, jak już podkreślono, brak podstaw do przyjęcia, że te osoby tj. D. B. i inna trzecia osoba, której personaliów nie ustalono, identyfikowały się z zamiarem I. R. i w zdarzeniu uczestniczyły. W tym miejscu należy wskazać wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.11.1974 r. który stanął na stanowisku, że: "Osoba, która nie wykonuje przestępstwa, to znaczy ani nie podejmuje fizycznie sama albo wspólnie z inną osobą bezpośrednich czynności wykonawczych, urzeczywistniających znamiona przestępstwa, ani też nie kieruje wykonaniem takich czynności przez inną osobę, nie może być sprawcą sensu stricto"/zob. II KR 221/74, OSNKW 1975, Nr 2, poz. 23/. Zatem nie ulega wątpliwości, że sama obecność przy przestępstwie nie jest współdziałaniem w jego dokonaniu /zob. wyrok S.Apelacyjnego w Krakowie z dnia 29.2.1996 r., II AKr 20/96, KZS 1996, Nr 3, poz. 21; wyrok S.Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11.9.2003 r., II AKa 206/03, KZS 2003, Nr 9, poz. 17/.

Zaangażowanie i rola I. R. jest indywidualna. To wskazany zainicjował zdarzenie, a w końcowej jego fazie wyprowadził dwa ciosy pod adresem pokrzywdzonego. Stąd też Sąd przypisał oskarżonemu I. R., czyn polegający na tym, że w dniu 15 kwietnia 2016 roku około godz. 10:38 w P. na korytarzu szkoły (...) przy ul. (...) działając publicznie i bez powodu uderzył O. L. (1) dwukrotnie w twarz, powodując stłuczenie okolicy prawego kąta żuchwy z obrzękiem i rumieniem schodzącym na szyję oraz stłuczenie łuku brwiowego lewego z otarciem naskórka i obrzękiem.

W świetle opinii biegłego lekarza obrażenia ciała, jakich doznała pokrzywdzony kwalifikować należy jako obrażenia naruszające czynności narządu jego ciała na czas nie przekraczający 7 dni. Zważywszy na umiejscowienie obrażeń, uzasadniona jest ocena, iż między działaniem napastnika, a skutkami w postaci opisanych w opiniach biegłego obrażeń ciała, stwierdzonych u pokrzywdzonego zachodzi adekwatny i normatywny związek przyczynowy. Rodzaj obrażeń pozwala na przyjęcie w realiach tej sprawy występkę z art. 157 § 2 kk.

Wina oskarżonego I. R. w zakresie czynu z art. 157 § 2 kk została udowodniona. Oskarżony działał umyślnie z tym, że z uwagi na charakter stawianego oskarżonemu zarzutu konieczne jest sięgnięcie do konstrukcji zamiaru ogólnego. W realiach tej sprawy nie można uznać, iż oskarżony chciał spowodowania określonych następstw (obrażeń). Jednakże uderzając dwukrotnie pokrzywdzonego w twarz, oskarżony przewidywał taką możliwość i godził się na to, że spowoduje określone następstwa w postaci naruszenia czynności narządów ciała. Rodzaj uszczerbku uzależniony jest od natężenia i siły zadanych ciosów.

Zgodnie z art. 115 § 21 kk czyn chuligański polega na umyślnym zamachu na zdrowie, na wolność, na cześć lub nietykalność cielesną, na bezpieczeństwo powszechne, na działalność instytucji państwowych lub samorządu terytorialnego, na porządek publiczny, albo na umyślnym niszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatną do użytku cudzej rzeczy, jeżeli sprawca działa publicznie i bez powodu albo z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego. I. R. działał publicznie tj. w godzinach przedpołudniowych, na terenie szkoły, w

obecności licznie zgromadzonej młodzieży szkolnej i bez powodu. W realiach tej sprawy, w świetle zgromadzonych dowodów zasadnym jest przyjęcie, iż czyn oskarżonego I. R. wyczerpuje dyspozycję art. 157§2 kk w zw. za art. 57a§1 kk.

Stopień społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu należy ocenić jako znaczny, z uwagi na sposób działania, umiejscowienie obrażeń, działanie w miejscu publicznym, bez powodu.

Oskarżony I. R. jest osobą zdatną do zawinienia, ze względu na wiek, jak i poczytalność. Oskarżony jest zdolny do rozpoznania bezprawności swojego czynu, znajduje się w sytuacji, która nie wyklucza możliwości dania posłuchu normie prawnej. W realiach tej sprawy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu oskarżonego lub jego winę.

Kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 50 stawek dziennych grzywny są adekwatne do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu czynów, a uwzględniają:

a/ jako okoliczności obciążające:

- rodzaj obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony,
- wielość ciosów wyprowadzonych przez I. R.- inicjatora zdarzenia;
- uprzednia karalność;
- działanie na terenie szkoły, w obecności licznie zgromadzonych rówieśników pokrzywdzonego – młodzieży szkolnej;

b/okoliczności łagodzące

- młody wiek oskarżonego I. R. (sprawca młodociany).

Zważywszy na uprzednią karalność oskarżonego i fakt, że orzeczone uprzednio wobec oskarżonego kary wolnościowe tj. kary grzywny za przestępstwa, nie zrealizowały celów kary, jak i z uwagi na chuligański charakter czynu, sąd sięgnął po karę pozbawienia wolności. Zważywszy na młody wiek oskarżonego i dyrektywę nakazującą w pierwszej kolejności wychować sprawcę młodocianego, karę pozbawienia wolności orzeczono z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Kara ta w połączeniu z efektywnie zastosowaną sankcją w postaci grzywny powstrzymają oskarżonego od popełnienia w przyszłości przestępstw, oraz dadzą wyraz w społeczeństwie że jego działanie jest karygodne, bezprawne. Dozór kuratora sądowego jest podyktowany młodym wiekiem oskarżonego.

Przy kształtowaniu wysokości grzywny (jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł) Sąd miał na uwadze treść art. 53 § 2 kk i 33 § 3 kk.

Dla podkreślenia bezprawności działania oskarżonego, uwzględniając interes pokrzywdzonego orzeczono wobec oskarżonego nawiązkę w kwocie 1.000 zł.. Sąd miał przy tym na względzie:

- rodzaj doznanego przez pokrzywdzonego uszczerbku na zdrowiu – obrażenia skoncentrowane w okolicach twarzoczaszki,
- okoliczności oraz miejsce zdarzenia - teren szkoły oraz fakt że działo się to w obecności innych osób, że pokrzywdzony mógł czuć strach, dyskomfort, że świadkami zdarzenia była znaczna liczba rówieśników. Należy mieć na uwadze, że precyzyjne ustalenie wartości szkody (tutaj niemajątkowej) przekracza ramy postępowania karnego, ukierunkowanego na ustalenie czy doszło do popełnienia czynu zabronionego i zastosowanie ewentualnej represji prawno karnej.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 627 kpk, w myśl którego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Wśród uzasadnionych wydatków stron (oskarżyciela posiłkowego) ustawodawca wymienia wydatki z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Oskarżyciel posiłkowy występował w sprawie z pełnomocnikiem w osobie adwokata. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył na rozprawie głównej wnioski o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z zestawieniem z k. 111. Żądanie pełnomocnika znajduje uzasadnienie co do zasady. W ocenie Sądu stawka minimalna, uwzględniająca te terminy rozprawy, w których uczestniczył pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego, odpowiadająca kwocie 1680 zł. oddaje nakład pracy pełnomocnika oraz stopień skomplikowania sprawy i przyczynienia się pełnomocnika do jej rozstrzygnięcia. Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 7 wyroku uwzględnia treść § 11 ust 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust 1, § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015, poz. 1800).

W oparciu o art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 618 § 1 kpk, art. 616 § 2 kpk, art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego I. R. na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu wydatków związanych z udziałem w sprawie kwotę 156,84 zł obejmującą:

- opłatę przewidzianą za udzielenie informacji z rejestru skazanych 30 x2 zł;
- ryczał za doręczenia korespondencji w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym –łącznie 20 zł (§ 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym /Dz. U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm./),
- wynagrodzenie biegłego lekarza w kwocie 76,84 zł.

Opłaty w wysokości 160 złotych wymierzono na podstawie art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 i art. 3 ust 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku , Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).